

De schlagerfilosoof

De schlagerfilosoof

Hans Hoenjet

Tweede herziene druk

2021© Hans Hoenjet

Coverontwerp: JaHo

Omslagfoto: Zachary Kadolph – *Red Door Saloon*

Uitgeverij Fugato

ISBN 97894643522030

When stuck, hit the road

John Fante

Ein starkes Bier, ein beizender Tobak und eine Magd in Putz, das
ist mein Geschmack

Goethe

De rode salon

Onderweg naar Laubach, een boerengehucht in de Hunsrück waar ooit de legendarische tv-serie Heimat van Edgar Reitz was opgenomen, fantaseerde ik over de sabbatical waar ik al zo lang naar had uitgekeken. Sprookjesachtige beelden van glooiende heuvels en dalen, wuivende korenvelden en slaperige dorpjes doemden op voor mijn geestesoog. Ik verbeeldde me dat ik een bloedmooie deerne wist te verleiden, een heerlijke dirndl die me hartstochtelijk zou beminnen en weer gelukkig kon maken, want voor zover ik me kan herinneren heb ik altijd gehunkerd naar een gepassioneerde vrouw met verrukkelijke borsten en roomblanke billen, dat is mijn levenslange obsessie geweest, een bezetenheid die me sinds mijn jonge jaren nooit meer verlaten heeft. Ik heb weleens gedacht dat mijn fascinatie voor Rubensiaanse types na verloop van tijd zou slijten, maar dat is nooit gebeurd, want zulke rondborstige vrouwen kunnen me nog steeds in vervoering brengen.

Ik was inmiddels voorbij de vijftig, weliswaar redelijk geslaagd als journalist, maar diep in mijn hart voelde ik me een loser. Mijn vrouw en ik waren gescheiden nadat de barstjes in ons huwelijk in onherstelbare scheuren waren veranderd. Ze verwachtte meer van het leven dan weg te kwijnen in een onbevredigende relatie met een monomane man die alleen maar voor zijn werk leefde. Zelf had ik al langer het gevoel dat de sleet in ons huwelijk zat, maar ik had nooit de moed gehad om er iets aan te doen. Onze enige dochter was gelukkig al afgestudeerd en woonde op zichzelf. Ze beschouwde onze scheiding als de uitkomst van een noodlottige samenloop van omstandigheden, zodat we haar in elk geval niet al te veel pijn deden met onze plotselinge breuk. Eigenlijk had ze zich daar al bij neergelegd nog voordat we apart gingen wonen. Dat was in elk geval een schrale troost.

Nadat we uit elkaar waren gegaan, wierp ik me nog fanatieker op mijn werk, maar ik merkte dat mijn enthousiasme tanende was en dat de redactievergaderingen van het weekblad me steeds meer weerzin

inboezemden. Eigenlijk ging het toen al bergafwaarts met het tijdschrift waar ik al die jaren voor had gewerkt. Adverteerders liepen weg. Gelazer met de uitgever. Een dreigend faillissement. Ik was een van de eersten die het zinkend schip verliet en de journalistiek de rug toekeerde. In lange tijd had ik me niet zo opgelucht gevoeld.

Ik kon een glimlach niet onderdrukken als ik terugdacht aan mijn aanvankelijke euforie, de kinderlijke blijdschap over mijn herwonnen vrijheid, het gevoel dat alles weer mogelijk werd. En toen was de gedachte bij me opgekomen om het boek af te maken dat al zo lang in mijn bureaula lag te vergelen, het manuscript waar ik ooit zo enthousiast aan begonnen was, maar dat om de een of andere reden niet was afgekomen. Het was nu of nooit. Ik was in de herfst van mijn leven en het roer kon nog eenmaal om. Mijn besluit stond vast. Ik zou naar de Hunsrück afreizen en daar in alle rust aan mijn boekproject gaan werken.

Tegen het eind van de middag arriveerde ik in Laubach. Monter rolde ik mijn koffer naar de ingang van mijn hotel, duwde de voordeur open en gaf bij de receptie een klap op de bel. Er verscheen een oudere man die me verwonderd opnam. Het leek alsof er een ironisch glimlachje rond zijn mond speelde, maar dat kan ook inbeelding zijn geweest.

‘Hier is mijn reservering van Booking.com’, zei ik. ‘Wat jammer dat u niet via onze website heeft geboekt,’ antwoordde hij triest. ‘In dat geval was u veel voordeliger uit geweest. Maar ja, daarvoor is het nu te laat.’

Gelaten hoorde ik hem aan. Ik was meestal tuk op voordeeltjes en speciale aanbiedingen, maar in dit geval maakte het mij niet bijster veel uit wat er betaald moest worden. De enige kopzorg die ik had was het voltooien van mijn boek.

‘Sorry, ik ben vergeten me voor te stellen,’ zei de man en schudde me de hand. ‘De naam is Schultz. Harold Schultz. Ik ben de eigenaar.’

Hij wenkte me en ging me voor naar het bruine café dat deel uitmaakte van Landesgasthaus Schultz. Het was een gemoedelijke *Kneipe*, een kroeg met zaagsel op de vloer, oude gravures aan de muur en enkele koperen blaasinstrumenten boven de bar. In de hoek pronkte een glanzende Wurlitzer jukebox. Uit de luidspreker van het apparaat klonk gedempt een schlager. Het was *Ich bin wie du* van Marianne Rosenberger. Dromerig

neuriede ik het liedje mee. De muziek beviel me op de een of andere manier. Er ging een troostrijke werking van uit.

‘Ons café is bijna alle dagen geopend,’ zei meneer Schultz met sonore stem. ‘Behalve op maandag, want dan hebben we *Ruhetag*. Komt u verder?’

Hij ging me voor naar een aangrenzende ruimte, die hij weids als ‘de Rode Salon’ betitelde, een enigszins kitscherig ingerichte eetzaal met spiegels, kroonluchters en eikenhouten meubels, waar voedzame maaltijden tegen een schappelijke prijs werden opgediend.

‘Wat gezellig,’ zei ik. ‘Dat ziet er goed uit!’

Meneer Schultz nam het compliment glunderend in ontvangst en kuchte.

‘Als u verder nog speciale wensen hebt, hoor ik het graag,’ zei hij.

Ja, een gepassioneerde vrouw uit de Hunsrück, met sappige borsten en lekkere billen, een verrukkelijke wulpse meid die me in extase brengt, had ik willen zeggen, maar die opmerking was hem waarschijnlijk in het verkeerde keelgat geschoten. Bovendien wilde ik niet al meteen als een oude geilaard te boek staan, dus glimlachte ik bête en volgde meneer Schultz naar boven.

Op de zolderverdieping ontgrendelde hij een deur en knipte het licht aan. Ik werd een mufte lucht gewaar. Schultz gooide de ramen open en liep met me van de slaapkamer naar de keuken, terwijl hij vertelde waar ik alles kon vinden. Hoewel ik het bloemetjesbehang schreeuwerig en de meubels nogal gedateerd vond, kon ik me prima voorstellen dat ik hier de komende maand zou gaan werken. Mijn boek moest en zou hier eindelijk afkomen.

Nadat meneer Schultz afscheid had genomen, ging ik aan de houten keukentafel zitten en klapte mijn laptop open. Met mijn vingertoppen beroerde ik zachtjes de toetsen. Ach, wat voelde dat goed! En wat een puik idee om hierheen te komen! Twintig jaar na mijn verhalende buut, dat nogal gemengd was ontvangen en waarvan niet meer dan twaalfhonderd exemplaren waren verkocht - de honderd exemplaren die ik zelf had afgenomen niet meegerekend - zou ik hier eindelijk mijn wereldroman schrijven, een tragikomisch boek over mijn leven.

Maar eerst besloot ik naar beneden te gaan om een hapje te eten en een bezoek te brengen aan de Kneipe. Een beetje sociaal verkeer kon geen kwaad. Voor het overige moest ik natuurlijk niet al te veel afleiding hebben, want isolement en introspectie bevorderen nu eenmaal de creativiteit en innerlijke rust die nodig zijn om te schrijven.

In de Rode Salon werd ik verwelkomd door mevrouw Schultz, een goedlachse vrouw in een blauwe jurk, die zei dat er vandaag hertenbiefstuk met gebakken aardappeltjes en sla op het menu stond. Ze adviseerde me de rode streekwijn.

‘Doet u die maar,’ zei ik handenwrijvend.

Ik voelde een lome tevredenheid opkomen toen ze wegliep en ik mijn blik door de eetzaal liet dwalen. Mijn ogen bleven rusten op een corpulente man en een muizige vrouw die verveeld voor zich uitkeken. Verderop zat een heerschap in driedelig grijs de Frankfurter Allgemeine te lezen en aan het tafeltje naast hem bestudeerde een knappe, rijzige vrouw de menukaart. Verleidelijke dirndls zag ik niet in de Rode Salon, maar ja, dat hoefde je op deze plek ook niet te verwachten. Ik was per slot van rekening in dit boerendorp neergestreken om aan mijn Grote Romanproject te werken, hoe pathetisch dat ook klonk, en daar hoorden geen frivoliteiten bij.

Vroeg opstaan en uren achter mijn laptop doorbrengen, zo zag ik de komende weken voor me. Misschien zou ik af en toe een wandelingetje maken en een paar stadjes in de Hunsrück met een bezoek vereren, maar voorlopig zou ik hoofdzakelijk schrijven. Trouwens, wat een luxe was dit leventje vergeleken met mijn nerveuze bestaan in Amsterdam, propvol afspraken en deadlines. Er hoefde hier werkelijk niks. Er werd voor me gekookt. Niemand viel me lastig.

Juist toen ik ostentatief had gegeeuwd, kwam mevrouw Schultz met een dampende schotel en een karafje wijn aangelopen. Ze zette alles op tafel en wenste me smakelijk eten.

‘U ziet er moe uit, meneer,’ zei ze bezorgd.

‘Ik ben ook aan vakantie toe,’ zei ik. ‘Ik heb de laatste tijd nogal hard gewerkt, weet u.’

‘Daar moet u mee oppassen op uw leeftijd,’ antwoordde ze streng. ‘Hier hoeft u in elk geval helemaal niks te doen.’

Nauwelijks had ze zich uit de voeten gemaakt of ik zette gulzig mijn tanden in de hertenbiefstuk. Ook de salade en de gebakken aardappeltjes werkte ik met grote happen naar binnen. Toen ik alles had opgegeten, moest ik boeren. Mijn god, wat heb ik het toch goed getroffen in Landesgasthaus Schultz, bedacht ik, terwijl ik zat uit te buiken en tevreden om me heen keek. Ik ga hier een paar mooie weken doorbrengen, dat staat als een paal boven water.

Verzadigd begaf ik me na het dessert naar de kroeg van het pension, een etablissement dat in alle opzichten beantwoordde aan mijn ideaalbeeld van een gezellige Kneipe op het Duitse platteland. Het rook er naar tabak en verschaald bier en uit de jukebox galmde een sentimentele schlager. Ik zocht een plaatsje aan een tafeltje tegenover de bar en wenkte meneer Schultz.

‘Lekker gegeten?’, vroeg hij glimlachend.

‘Voortreffelijk,’ zei ik.

‘Dat doet me deugd,’ antwoordde hij. ‘Wat wilt u drinken?’

Ik bestelde een halve liter tapbier en keek roezig om me heen. Aan de bar zat een stevig gebouwde kerel in een overall met een bejaarde man te praten. Verderop waren vier dorpelingen luidruchtig aan het kaarten. Achterin de kroeg stond een oudere man hoestend over de jukebox gebogen. Meneer Schultz zette een glas bier voor me neer en knipoogde. De pils tintelde aangenaam in mijn keel. Zo’n eetzaal en een kroeg onder handbereik was werkelijk ideaal. Ik hoefde Landesgasthaus Schultz amper te verlaten als ik daar geen zin in had. Misschien, wanneer de gelegenheid zich voordeed, zou ik een fikse wandeling in de omgeving maken of een bezoek aan het streekmuseum brengen, maar voorlopig zou ik me op mijn boekproject concentreren en elke afleiding vermijden.

Opeens moest ik denken aan een documentaire over het Oktoberfest in München die ik ooit op een Duitse zender had gezien. Struise, blozende vrouwen in dirndl-jurken, gezegend met diepe decolletés, sjouwden dienbladen vol pullen bier af en aan en glimlachten broeierig naar hitsige mannen die luidruchtig lalden en zongen. Hoewel ik doorgaans een bloedhekel aan geschreeuw en mensenmassa’s heb, overwoog ik dat het helemaal geen slecht idee zou zijn om naar de bierfeesten van München te gaan als ik erin slaagde om voor eind september mijn boek af te krijgen. Zou dat geen mooie beloning zijn voor al mijn inspanningen?

Terwijl ik me al stilletjes zat te verkneukelen was er ongemerkt een man met een getaande kop aan mijn tafeltje komen zitten. Voordat ik ook maar iets had kunnen zeggen, drukte hij me de hand en stelde zich voor als ‘der Alfred’. Toen ik hem aankeek, zag ik dat hij een mopsneus, glimmende lippen en waterige oogjes had. Zijn hese, schurende stem verried een meer dan normale drankzucht.

‘Waar komt u vandaan, als ik vragen mag?’ vroeg hij hoffelijk.

‘Uit Holland.’

‘Ai, daar ben ik vroeger vaak geweest. U moet weten: ik heb als elektrotechnicus bij de aanleg van vliegvelden gewerkt. Verlichting is mijn vak. Ik heb de hele wereld gezien. Dubai, New York, Kaapstad, maar ook Schiphol en Eindhoven. Als u eens wist hoeveel lichtmasten en elektrische leidingen ik heb aangelegd.’

‘Zo, zo,’ zei ik. ‘Dan heeft u heel wat meegemaakt.’

‘Zeker,’ antwoordde hij. ‘Maar tegenwoordig blijf ik hier in de Hunsrück. Ik reis de wereld niet meer over.’

‘Gepensioneerd?’

‘Ja, ik ben pensionado,’ antwoordde hij. ‘Tja, soms doe ik er nog wat bij zoals reparaties van wasmachines, drogers en koelkasten. Weet u, ik kan gewoon niet stilzitten, da’s niks voor mij.’

Geamuseerd keek ik hem aan. Normaal gesproken heb ik niet bijster veel affiniteit met eenvoudige dorpelingen en landslieden en weet ik niet goed over welke onderwerpen ik met ze moet praten, maar die avond vond ik het wel aangenaam om met een eenvoudige bewoner uit de Hunsrück te kletsen.

‘Wat zoekt u in onze mooie streek, als ik vragen mag?’, zei hij.

‘Ik wil hier een boek afmaken.’

‘Tsjonge,’ zei Alfred. ‘Wat knap. Ik kan niet schrijven, maar ik ken wel een hoop spannende verhalen. Misschien kunt u mijn levensgeschiedenis ergens in uw boek verwerken?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen en zei dat zoiets moeilijk was. En toen begon Alfred ongevraagd het eerste stukje van zijn autobiografie aan mij te onthullen. Omdat hij een soort dialect sprak, kon ik niet alle details van zijn relaas begrijpen, maar het lukte me wel om de grote lijn van zijn betoog te volgen. Eerst memoreerde hij de jaren die hij in het buitenland had doorgebracht als lichtmastenspecialist en legde hij me uit welke verschillende soorten startbanen er bestonden. Hoewel ik er niet het fijne van begreep, knikte ik begripvol en liet hem maar praten. Maar toen hij begon uit te weiden over zijn erotische escapades in Saoedie-Arabië kon ik mijn oren niet geloven en kreeg ik het sterke vermoeden dat hij de helft uit zijn duim zoog en hij het domweg fantastisch vond om me te imponeren met zijn sterke verhalen. Alfred beweerde dat hij in een bedoeïentent had geslapen, een koninklijk onderkomen, met een ruim bemeten hemelbed, waarin hij verscheidene gesluisde harem vrouwen had ontvangen. Zijn ogen flonkerden toen hij zei dat hij soms wel zo’n drie verschillende ‘hoeri’s’ per

nacht had bezeten, speciaal geselecteerde gezelschapsdames die voor een appel en een ei hun lichaam veil hadden gehad.

‘Oei, oei,’ zei Alfred. ‘Dat was supergeil. Zoiets heb ik later nooit meer meegemaakt.’

Ik lachte smakelijk om zijn verhaal en deed alsof ik hem geloofde. Ook vertelde hij een verhaal over een rondreizende marskramer met een verminkt gezicht die in de jaren negentig Laubach had bezocht en iedereen de stuipen op het lijf had gejaagd toen hij met zijn borstels en bezems langs de deuren ging. Op zekere dag verdween de man plotseling in het niets. Niet lang daarna vonden ze hem terug op een stoppelig aardappelveld met een schotwond in zijn borst. De politie vermoedde dat hij door een onbekende schutter was neergelegd met een jachtgeweer. Naar het motief kon men slechts raden. De moord werd nooit opgehelderd.

‘Dat is heftig,’ zei ik.

‘Er gebeuren hier rare dingen,’ vervolgde hij ademloos. ‘In het Bullenbos hierachter hebben ze vorig jaar een man en een vrouw gevonden die aan elkaar vast waren blijven zitten nadat ze het met elkaar hadden gedaan. Die kerel had hem er zo diep in gestoken, dat hij tot en met zijn ballen in haar gevangen bleef. Die arme kloot heeft het niet overleefd!’

‘Alfred, dat kan toch niet. Zoiets is onmogelijk.’

‘En toch is het waar,’ zei hij en sloeg op tafel.

Ik klakte met mijn tong en keek hem meewarig aan.

‘Nou ja, je zult je nog wel meer verbazen over de dingen die hier gebeuren. Maar dat vertel ik je wel een andere keer, als je bij me op bezoek komt. Mocht je je eenzaam voelen of vervelen, dan ben je altijd welkom in mijn biergarage. Het is toch goed dat ik je tutoyeer?’

‘Mij best,’ zei ik glimlachend.

‘Luister, er gaat niets boven flessenbier,’ fluisterde hij en boog zich samenzweerderig naar me toe. ‘Dat zal je na morgen moeten toegeven, als je in mijn biergarage bent geweest.’

‘Nou, ik lust anders ook wel bier van het vat,’ antwoordde ik.

Alfred liet een korte stilte vallen. Toen kwam hij nog iets dichterbij zitten en vroeg wat ik normaal voor de kost deed. Ik was vast leraar of advocaat, in elk geval iets intellectueels, of vergiste hij zich misschien?

‘Ik ben journalist. Of liever ik was dat.’

‘Nu niet meer?’

‘Ik ben ermee gestopt. Mijn krant is namelijk bijna failliet. Teruglopende advertentie-inkomsten. Steeds minder abonnees. Ze proberen er nu een e-zine van te maken en op de populaire toer te gaan.’

‘Wat is een e-zine?’

‘Een soort digitale krant,’ zei ik. ‘Op internet.’

‘Ach so,’ zei hij mat.

Alfred interesseerde zich blijkbaar meer voor sensationele anekdotes dan voor serieuze journalistiek, want hij gaapte luidkeels en zei dat hij zelden kranten las. Ja, soms de *Bild* of de *Bunte Illustrierte*, maar verder hield hij zich ver van het wereldnieuws. Je werd er toch alleen maar depressief van.

‘Ach, ieder zijn meug,’ zei ik met een knipoog.

‘Waarom ben je uitgerkend naar de Hunsrück gekomen?’, vroeg Alfred nieuwsgierig.

‘Ik ben veel van jullie streek gaan houden door Heimat van Edgar Reitz,’ zei ik. ‘Ken je die film?’

‘Iedereen hier kent die serie,’ zei hij. ‘Het is een prachtfilm, maar Reitz heeft de geschiedenis van onze streek behoorlijk geromantiseerd. De personages in zijn film zijn tamelijk onwerkelijk. Ik zou hem maar niet al te serieus nemen.’

‘Maar hij heeft de Hunsrück wel wereldberoemd gemaakt!’

‘Dat is waar. Hij heeft veel voor onze streek betekend. Vroeger voelden we ons maar domme boeren, tegenwoordig zijn we trots op onze afkomst.’

‘Zo zie je maar weer waar een film goed voor kan zijn,’ zei ik. ‘Reitz heeft in elk geval veel voor jullie gevoel van eigenwaarde betekend. Dat kun je toch niet ontkennen.’

‘Dat is waar,’ zei Alfred. Hij zette een fles Bitburger aan zijn mond, nam een paar stevige slokken, zodat zijn adamsappel op en neer wipte en zette de fles weer met een klap op tafel.

‘Het is leuk om zo gezellig te kletsen,’ zei hij meer tegen zichzelf dan tegen mij.

Alfred keek me onderzoekend aan en zei dat hij me de komende weken wegwijs zou maken in de Hunsrück en me allerlei wonderlijke verhalen ging vertellen die ik mooi voor mijn boek kon gebruiken. Hij was nu eenmaal een wandelende moppentrommel en een vat vol anekdotes. En de deur stond altijd voor mij open. Misschien wilde ik zelfs een avondje meeëten?

Sauerkraut of curryworst, ik moest maar zeggen wat ik lekker vond, en hij zou het voor me laten klaarmaken door zijn vrouw Anita.

‘En natuurlijk kom je naar mijn biergarage,’ zei Alfred glunderend. ‘Je krijgt van mij het lekkerste flessenbier van de hele wereld. Man, ik zal de mooiste schlagers voor je spelen. Ik kan goed overweg met de accordeon en het hammondorgel! Je moet beslist komen. Morgen is de tent van Schultz toch gesloten!’

‘Ik weet niet of...’

‘Geen gemaar,’ zei hij. ‘Jij en ik, we hebben veel te bespreken. Dat weet ik gewoon. Hier is mijn adres.’ Hij krabbelde iets op een bierviltje, schoof het naar me toe en knipoogde. Op zoveel gastvrijheid had ik die eerste avond in Laubach niet gerekend.

De biergarage

Mijn roman ging over een misantropische jonge held die zich van zijn benepen opvoeding probeert te bevrijden en na zijn studie in een wereldje vol yuppen, schuinsmarcheerders en salonsocialisten belandt. De toon was tragikomisch, soms een tikkeltje pathetisch of zelfs melodramatisch, iets wat ik toeschreef aan de depressie waarin ik na mijn scheiding was beland. De tekst moest drastisch herzien worden, dat was zonneklaar.

Ik had al zeker twee jaar geen fictie meer geschreven. Doorgaans was ik goed op dreef in journalistieke reportages, interviews en portretten die opvielen door hun ironische toon en distantie, maar dit waren kwaliteiten die me nu eerder in de weg zaten. Ik moest rauwer en spontaner, ja rafeliger leren schrijven, niet zo gepolijst als voor de krant.

Zodoende begon ik die eerste dag helemaal bij nul en liet ik me slechts losjes inspireren door wat ik eerder geschreven had, in de wetenschap dat ik dan vrijmoediger zou formuleren. Het werkte. Na een tijdje kwam ik in een roes die zoveel creatieve energie vrijmaakte dat ik bijna zat te schateren tijdens het schrijven. Toen ik aan het eind van de middag mijn laptop dichtklapte voelde ik dan ook een diepe tevredenheid.

Hongerig ging ik naar beneden. In de Rode Salon waren al een paar gasten neergestreken. Nadat ik ze vriendelijk had gegroet, nam ik plaats bij het raam. Er stond konijn met pruimen op het menu. Zonder enige aarzeling koos ik voor dit gerecht, samen met een karafje rode streekwijn, en leunde ontspannen achterover, terwijl ik de andere gasten kalmpjes observeerde, vooral de mooie, jonge vrouw die de vorige avond ook al mijn aandacht had getrokken. Vandaag keek ze gebiologeerd naar het display van haar smartphone. Ze leek in niets op de dirndls waar ik weleens over fantaseerde. Stiekem verlangde ik ernaar haar beter te leren kennen. Ze was zeker twintig jaar jonger. Misschien vond ze me wel een ouwe zak en was ze helemaal niet gediend van mijn avances, maar dat interesseerde me nu even niet. Ik schoof mijn stoel naar achter en wilde juist opstaan om me voor te stellen

toen er een man in een strak gesneden pak bij haar ging zitten. Hij kuste haar vol op de mond en streek over haar wang. Geanimeerd begonnen ze te praten, waarbij ze elkaar soms verliefd aankeken. Ik verbeet mijn teleurstelling en onderdrukte een vlaag van jaloezie. Mijn kans was verkeken.

Noodgedwongen concentreerde ik me op het eten. Het konijn met pruimen smaakte uitstekend, evenals de kastanjepuree die erbij werd geserveerd. Met kleine teugjes dronk ik mijn wijn. En terwijl ik daar zat te eten, wierp ik af en toe een steelse blik op de blonde vrouw die me eerst nog zo in vervoering had gebracht, maar die nu ontspannen met haar minnaar zat te babbelen en mij geen blik waardig keurde. Misschien moest ik me niet zo vlug laten teleurstellen. Er waren nog zoveel begeerlijke vrouwen in de Hunsrück. Kop op.

Na het hoofdgerecht herinnerde ik me dat het vandaag *Ruhetag* in de kroeg was en dat Alfred me had uitgenodigd in zijn biergarage. Wat was dat eigenlijk? Een zuipkeet? Een olieput met een tap? Een garage waar je bier kon tanken? Was het niet interessant om eens uit te zoeken wat een biergarage precies was? Misschien zat er wel een artikel in. *Illegale drankholen in de Hunsrück*. Van onze speciale verslaggever, gespecialiseerd in faits divers.

Nieuwsgierig kuierde ik even later langs de Raiffeisenbank naar de rand van het dorp. Alfreds huis was slechts een paar straten verwijderd van het pension. In het voortuintje van zijn woning hield een parmantige kabouter met kruiwagen de wacht. Ik salueerde naar het ventje, deed het tuinhekje open en trok aan de bel.

Na enkele ogenblikken deed een gezette vrouw in een kanariegeel T-shirt de deur open.

‘Ja?’, vroeg ze achterdochtig.

Ik zei dat ik Alfred de vorige avond in het café van Landesgasthaus Schultz had leren kennen en dat hij me had uitgenodigd om vandaag een glas bier in zijn garage te komen drinken.

‘Ach so,’ zei ze. ‘Komt u toch binnen.’

Waggelend ging ze me voor naar de bedompte woonkamer waar Alfred loom uitgestrekt op een bruine sofa lag, zijn kousenvoeten op een leren poef, starend naar een grote flatscreen-tv. Een Beiers orkest speelde amechtig hoempapamuziek. Slaperig keek hij naar me op en krabde achter zijn oren.

‘Mensch!’, verzuchtte hij. ‘Daar was ik onze afspraak bijna vergeten!’

Zich uitgebreid excuserend voor zijn vergeetachtigheid kwam hij overeind, sjoerde zijn Adidas-trainingsbroek op en begon omstandig in zijn kruis te krabben. Hij produceerde een fluitende scheet die langzaam in volume afnam en tenslotte volledig wegstierf. Alfred gaf blijkbaar geen snars om etiquette, want op weg naar buiten liet hij er doodgemoedereerd weer eentje vliegen. De scheet stonk sterk naar bedorven uien.

Sloffend ging hij me voor. Op de cour ontgrendelde hij een poort. Met een weids gebaar nodigde hij me uit binnen te komen, niet na deze keer weer een wind te hebben gelaten. Hij keek me olijk aan en grijnsde.

De biergarage was een kruising tussen een speakeasy en een werkplaats, een combinatie van een illegale kroeg en atelier. Aan de muur hingen in slagorde Engelse sleutels, nijptangen, schroevendraaiers, dopsleutels en andere soorten gereedschap. Op een schap prijkten een oude Erresradio en een Sony spoelenbandrecorder. Overal stonden kisten met onderdelen zoals cilinders, drijfstangen, spuitstukken en oliecarters. Het was een gezellige rommel.

Alfred begaf zich zwaar ademend naar de radio, prutste aan de knoppen en schakelde moeizaam de bandrecorder in. Na enig gekraak en geruis klonk *Ich will ‘nen Cowboy als Mann* van Gitte Haenning uit de ouwe Erresradio.

‘Weet je nog dat ze in 1963 het Duitse songfestival won?’, vroeg Alfred hijgend.

‘Nee, dat kan ik me niet meer herinneren,’ zei ik.

Verbaasd keek hij me aan. Weer liet hij een wind die eindigde met een vermoeid “prrrr”. Ik rook een scherpe, kruidige geur en overwoog er deze keer toch iets van te zeggen, maar zag er uiteindelijk maar vanaf.

‘Gitte was een formidabele zangeres,’ vervolgde Alfred. ‘Lekkere tietten, prachtige stem! Kortom, een moordwif.’

Ik liet me neerploffen in een skai fauteuil met een scheur in de zitting. Het stro pulde er obscene uit. Op de leuning zaten diverse vlekken. Aangekoekt eigeel. Vreemde etensresten. Terwijl ik ongemakkelijk over de zitting heen en weer schoof, maakte Alfred alvast een koelkastje open dat rijkelijk was gevuld met flessen Bitburger. Hij nam er twee uit, zette ze op tafel en maakte ze geroutineerd open.

‘Proost,’ zei hij. ‘Dat het je wel moge bekomen!’